vo panašesni į žviegimą ar stenėjimą, o šviesos blykčiojo: tai užgesdavo, tai vėl užsidegdavo.

Savo besvorio kūno dėka jautis pakilo iki septinto aukšto, paklusniai pasekė ir asilėlis.

Jie pamatė turtingai apstatytą kambarį, kur prie stalo sėdėjo susirūpinusi ponia. Prieš ją ant stalo stovėjo gal keturių pėdų aukštumo įvairiausių margų kortelių krūva. Ponia, bijodama ir sekundę laiko prarasti, kažką skubiai įrašydavo į kortelę, paskui pasižiūrėdavo į ilgą sąrašą, kažką užrašydavo ant voko į kurį įkišdavo kortelę, ir taip šita procedūra kartojosi be galo. Ji taip mikliai darbavosi, kad ir stebėti buvo sunku. Kortelių krūva tikrai buvo įspūdingai didelė! Kažin kiek tam reikia laiko? Vargšė buvo labai pavargusi, o kortelių krūva nemažėjo.

"Turbūt jai gerai moka už tokį triūsą," pasakė jautis.

"Tu tikrai esi naivus, mielas drauge! Tai yra labai turtinga ponia, priklausanti augščiausiems sluogsniams."

"Ir kodėl ji taip dirba iki mirtino nuovargio?"

"Ji visai nedirba, ji rašo kalėdines sveikinimų korteles."

"Sveikinimų korteles? Kokia iš jų nauda?"

"Jokios naudos. Bet kas gali žinoti, kodėl žmonės jas taip mėgsta."

Jie pažiūrėjo per langus į kitus kambarius. Ten taip pat sėdėjo žmonės, šluostėsi prakaitą nuo kaktų ir susijaudinę rašė krūvas sveikinimo kortelių. Visur, kur tik jautis ir asilėlis pažvelgdavo, vyrai ir moterys pakavo pakelius, rašė adresus, kalbėjo telefonais, lakstė iš kambario į kambarį, nešiojo spalvotus popierius, kaspinus, korteles... O tarnai irgi nuovargio išvargintais veidais vis nešė naujas krūvas pakietų, gėlių, laiškų ir sveikinimo kortelių. Buvo baisus skubėjimas, susijaudinimas, įtampa ir nuovargis. Kur tik jie pažvelgdavo visur buvo tas pats teatras: lakstymas, pirkimas, pakavimas, siuntimas ar gavimas, įvyniojimas, išvyniojimas, kalbėjimas, šauksmas. Ir visi visą laiką žvilgčiojo į laikrodžius, šaukė iš pykčio; kažkas sugriuvo iš nuovargio ir paskendo sriaute pakietų, dovanų, sveikinimo kortelių ir kalendorių...

"Tu man sakei, "pastebėjo jautis," kad tai yra taikos, džiaugsmo ir sielos ramybės šventė."

"Taigi," atsakė asilėlis, "kažkada taip buvo. Ką aš tau galiu atsakyti? Jau kelinti metai, kai žmonės, artėjant Kalėdom, lyg įgelti pradeda šokinėti ir nieko nebenori suprasti. Tik pasiklausyk."

Su nusistebėjimu jautis klausėsi.

Gatvėse, krautuvėse, įstaigose, fabrikuose žmonės, kaip automatai, monotoniškai kartojo tuos pačius žodžius:

"Linksmų Kalėdų" — "Palaimintų Kalėdų" — "Dėkui, jums irgi." š

"Linksmų Kalėdų" — "Palaimintų Kalėdų"—"Jums irgi, dėkui, dėkui." —

"Kažin ar jie tuomi tiki?" paklausė jautis, "ar jie taip galvoja? Ar jie tikrai taip myli savo artimą?"

Asilėlis tylėjo.

"Ar nepaėjėtume mes truputį į šalį," pasiūlė jautis. "Man galvoje ūžia, aš tikrai ilgiuosi tos nuotaikos, kurią tu vadini kalėdine."

"Aš irgi" prisipažino asilėlis.

Taip jie pralindo pro lekiančias mašinas ir patraukė į užmiestį toliau nuo šviesų, grūsties ir triukšmo.

"Klausyk, tu supranti daugiau negu aš," paklausė jautis ne visai tvirtu balsu, "ar tu esi tikras, kad jie visi nėra pamišę?"

"O, ne, tai yra tik Kalėdos."

"Tai ten tikrai yra perdaug "Kalėdų." Ar tu prisimeni tada Betliejuje, prakartėlėje, piemenėlius ir vaiką? Netgi ten, kur buvo taip šalta, bet koks pasitenkinimas, kokia ramybė. Tada buvo visai kitaip negu dabar."

"Ir taip pat tie trys turtingi ponai, kurie atnešė tiek dovanų, ar prisimeni? Kaip gerai jie buvo išsiauklėję, kaip jie tarpusavyje ramiai kalbėjo, kokie puikūs žmonės. Ar tu galėtum visa tai įsivaizduoti šiame triukšme?"

"Ir žvaigždė? Ar tu atsimeni tą didžiulę žvaigždę, kuri švietė virš kūtelės. Kažin, ar ji šiandien dar šviečia, žinai, žvaigždės turi ilgą gyvenimą."

"Aš bijau, kad ne", skeptiškai atsakė jautis, "neatrodo, kad čia būtų labai žvaigždėta."

Asilėlis ir jautis pakėlė galvas aukštyn, ir tikrai nieko nematė. Miestas buvo apsiaustas tirščiausiu rūku.

(Iš vokiečių kalbos vertė *N. Kulpavičienė*)

JULIJA ŠVABAITĖ-GYLIENĖ

SUSITIKIMAS

Tai tu.
Tai tos pačios akys,
Tai tas pats vaikystės veidas.
Basos kojos,
Knygų maišelis,
Ilgas, ilgas mokyklon kelias.

Žalioj Šeimenoj prausėm veidus,
Virš vandens neramios akys:
Neškite, bangos, pro sodą
Mus į didelį, platų gyvenimą!

O dabar ant ežero kranto,
Duosni saulė mum viską siūlo.
Tačiau nieko daugiau nebenorim,
Kaip akmenys tylim ir gulim . . .

LIUDAI G.

Kai slapta,
Po vardų histologinių,
Man kartojai Mačernio poeziją,
Jau tada, seno Vilniaus bičiule,
Žinojau — savęs neprarasi,

Ir akyse žėrės ta ugnelė,
Kuri uždega daiktus ir žmones,
Nuo kurios
Tirpsta ledo šventieji,
Nuo kurios
Šviečia Dievo malonė . . .
Springhurst, 1971 m. vasara

PAVIRS MANO VIRTUVĖ DULKĖM

Pavirs mano virtuvė,
Pavirs mano vijoklis dulkėm,
Ir duonos, druskos
Nebelauks šeima prie stalo.
Ištirps vaškinių rankų dvylika
Kaip žvakių,
Ant saulės delno žalio . . .

BĖGIMAS

Mes keliavom dieną ir naktį,
Sapnuose mindžiojom debesis
Po žvaigždžių
Kandelabrais.

Naktis gėrė iš mūsų burnų,
Baltą, bekraujį veidą
Glostė mirtis.
(Aš mačiau draugišką mirtį —
Ji tylėjo kaip žemė).

Po žvaigždžių kandelabrais
Visas pasaulis užmigo.
Kodėl jis tyli,
Kodėl jis miega,
Laukdamas mūsų lėtos
Mirties? . . .